

REFORMÁTUS Újság

Gyülekezeti tájékoztató

2008. március

XV. évf. 3. szám

Húsvéti bizonyosság

(Olvasandó: 1Kor 15, 1-8)

A húsvét ünnepe akarva-akaratlanul megmelegíti az ember szívét és reménységgel tölt el. Nem hiszem, hogy pusztán amiatt, hogy látva a természet megújulását, mindannyian örvendezünk a tél letűntének, hanem van a húsvétnak egy megmagyarázhatatlan, lélekre ható ereje. Ez a feltámadás tényéből táplálkozik. S míg a húsvétot, mint ünnepet szeretjük és várjuk, a lényeg viszont mintha egyre kevésbé lenne erőt adó és életet teremtő. Ez alól nem kivétel még a templomos, magát hívőnek tartó ember sem.

A feltámadás ténye ugyanis nehezen volt elfogadható az akkori korban is, amikor Jézus élt, és nem igazán tud mit kezdeni vele a ma embere sem. Sokan vannak, akik egyenesen elutasítják. Csak az a furcsa, hogy míg a feltámadásról a Szentírásban próféciaikat olvashatunk, szemtanúk szólalnak meg, jelek vannak, addig egyre többen kezdenek hinni a meséknek és az emberi kitalációknak. Ilyen például a lélekvándorlás, a nirvána, vagy a beleolvadás a nagy világlélekbe. Teljes mértékben igaz az, amit Pál apostol ír Timóteusnak, hogy lesz idő, amikor **„...az igazságtól elfordítják az ő fülöket, de a mesékhez odafordulnak“** (2Tim 4, 4).

A mi bizonyosságunkat a feltámadásba és az örök életbe Isten adja kegyelemből, hit által, mindazok bizonyoságtételén keresztül, akik találkoztak az élő Jézussal.

Már a nyitott sírról szóló híradásnak is bizonyosságot kell ébresztenie bennünk, hisz amit a szemtanúk elmondtak, az nagyon egyszerű és világos, viszont amit akkor Jézus ellenfelei állítottak, vagy amit a sírt őrző katonák szájába adtak, bizony nagyon sántít.

Máté evangéliuma 28. fejezetében olvashatunk arról, hogy a hét első napján, amikor asszonyok mentek a sírhoz, nagy földindulás lett, és egy angyal jelentette a feltámadás tényét a Jézus testét keresőknek. A katonák megrémültek, bementek a városba, hogy megjelensék a főpapoknak mindazt, ami történt. A főpapok pénzt adva a katonáknak rávették őket arra, hogy mindenkinek ezt mondják: **„Az ő tanítványai odajöven éjjel, ellopták őt, mikor mi aluvánk“** (Mt 28,13)

Milyen gyöngye kísérlet az igazság leplezésére. Hisz abban a korban, ha egy ór az őrhelyén elaludt, halálbüntetést vont maga után. Emellett ha valóban ellopták volna Jézus testét, miért nem kutattak utána. Ehhez már abban a korban is megvoltak a hatalmat gyakorlók megfelelő eszközei. Nem nyomoztak, mert lehetetlen volt nyomozni!

Jézus többszöri megjelenése viszont bizonyosságot teremtett a tanítványok szívében arról, hogy mindaz, amit Jézus mondott, teljesen igaz. Pál leírja a kételkedő korintusiaknak, hogy megjelent Kéfásnak, ezután a tizenkettőnek, majd ötszáz tanítványnak egyszerre. Megjelent Jakabnak, az apostoloknak, s utoljára magának Pálnak

is megjelent.

Jézus feltámadása tehát teljes bizonyossággal megtörtént. Pál apostol evangéliumának, örömmüzenetnek mondja, amely által üdvözülünk.

Ha tehát minden kétséget kizáróan van üdvösség és feltámadás, akkor igaz az, amiről János apostol is bizonyosságot tesz evangéliumában: **„...eljő az óra, amelyben mindazok, akik a kopersókban vannak, meghallják az ő**

**A FELTÁMADÁS HITÉBEN MEGÉLT HÚSVÉTI ÜNNEPEKET
KÍVÁN MINDEN KEDVES OLVASÓNAK A SZERKESZTŐSÉG**

szavát, és kijönnek: akik a jót cselekedték, az élet feltámadására; akik pedig a gonoszt művelték, a kárhozat feltámadására.“ (Jn 5,28-29)

Mindennek tehát megvan életünkre nézve a hatása. Hisz ennek alapján egyáltalán nem mindegy, hogy hogyan éljük életünket.

Lehet mindettől elfordulva, mindezt tagadva, csak a mindennapoknak élni. Lehet csak önmagunkra tekinteni, csak a saját magam javát akarni, a jövővel nem törődni. Az ilyen élet öncélú, önmagának való élet, amely képtelen a szolgálatra.

Vagy lehet mindezt nyitott szívvel fogadni, életünket ennek fényébe állítani, s minden cselekedetemmel, beszédemmel, a másikhoz való viszonyulásommal szolgálni azt, hogy ez az örömezenet mindenkihez eljusson, távlatokat nyisson, félelmet űzzön, sebeket gyógyítson és reménységet adjon. Csak ez által válik földi életünk értelmessé, céltudatossá, így válnak a földi javak is Istentől kapott drága ajándékká, amikkel szabad élnünk önmagunk és mások javára.

A feltámadás üzenete tehát mindenkit döntésre kényszerít: a feltámadásba vetett hittel és bizonyossággal, megfelelő céllal és reménységgel akarom-e élni életemet, vagy céltalanul és reménytelenül várni az ismeretlen jövődőt?

Fazekas László

BIBLIAOLVASÓ

u e z é r f a n a l

1.	K.	Zsolt 52	1Jn 1, 5-10
2.	Sz.	Zsolt 53	1Jn 2, 1-6
3.	Cs.	Zsolt 54	1Jn 2, 7-11
4.	P.	Zsolt 55, 1-16	1Jn 2,12-17
5.	Sz.	Zsolt 55,17-24	1Jn 2,18-25
6.	V.	Zsolt 56	1Jn 2,26-29
7.	H.	Zsolt 57	1Jn 3, 1-6
8.	K.	Zsolt 58	1Jn 3, 7-12
9.	Sz.	Zsolt 59	1Jn 3,13-17
10.	Cs.	Zsolt 60	1Jn 3,18-24
11.	P.	Zsolt 61	1Jn 4, 1-6
12.	Sz.	Zsolt 62	1Jn 4, 7-12
13.	V.	Zsolt 63	1Jn 4,13-17
14.	H.	Zsolt 64	1Jn 4,18-21
15.	K.	Zsolt 65	1Jn 5, 1-5
16.	Sz.	Zsolt 66	1Jn 5, 6-12
17.	Cs.	Zsolt 67	1Jn 5,13-17
18.	P.	Zsolt 68, 1-11	1Jn 5,18-21
19.	Sz.	Zsolt 68,12-24	2Jn 1-13
20.	V.	Zsolt 68,25-36	3Jn 1-15
21.	H.	Zsolt 69, 1-13	Máté 1, 1-17
22.	K.	Zsolt 69,14-22	Mt 1,18-25
23.	Sz.	Zsolt 69,23-27	Mt 2, 1-12
24.	Cs.	Zsolt 70	Mt 2,13-18
25.	P.	Zsolt 71, 1-13	Mt 2,19-23
26.	Sz.	Zsolt 71,14-24	Mt 3, 1-12
27.	V.	Zsolt 72, 1-11	Mt 3,13-17
28.	H.	Zsolt 72,12-20	Mt 4, 1-11
29.	K.	Haggeus 1	Mt 4,12-17
30.	Sz.	Hagg 2	Mt 4,18-25

Á
P
R
I
L
I
S

Nemcsak kenyérrel él az ember

Olvasandó: Jeremiás próféta könyve 16. része

Bár a most olvasható három parancsot nem biztos, hogy egy időben kapja az Úrtól Jeremiás, de abban bizonyosak lehetünk, hogy az elvárt bűnbánatot megtartotta, s megtérése után folytatódik prófétai szolgálata. Az első parancs tartalma miatt feltételezhető, hogy szolgálata kezdeti idejében hangozhattott el. Viszont az, hogy Isten a házasságtól tiltja el szolgáját, az Ószövetségben egyedül itt olvasható. De éppen ezért nem következtetethető ki belőle a papi nőtlenség törvénye. Az Újszövetségben Jézus beszél arról, hogy az Isten országáért nem tilos lemondani a házasságról (Mt. 19:12). Pál apostol pedig (I.Kor. 7:26-29) akkor tanácsolja az önmegtartóztatást, amikor még az apostolok is közelinek vélték Krisztus visszajövetelét. De e két hely sem parancsként

rendelkezik erről, hanem önkéntesség alapján és ajánlás szintjén értelmezhető javaslatok csupán. Akik ezt nem értik, azok bizony nem „tévedhetetlenek”! Jeremiás esetében ez a parancsa az Úrnak azért hangzik el, hogy szolgája életével szemléltesse, itt már nem lesz boldog jövődő, halál lesz, fogság lesz idegen földön. Számunkra pedig figyelmeztetés, hogy a házasság, a család, a gyermekáldás el nem fogadása révén kikényszerítjük Istentől a mában ugyanazt, amit választottaira büntetésként szabott ki a múltban.

A másik két tiltást későbbi időben, 50-55 éves korában kaphatta az Úrtól. A gyászolók házába, majd a lakodalmas házába való bemenetel tiltása is azt a jelentést hordozza, amit az első tiltás által üzen Isten: nincs népe számára

kegyelem. Nem tekint részvétellel fájdalomra, nem örül együtt az örvendezőkkel. Ezért kerülhetett egymás mellé mindhárom tilalom, amikor összegyűjtötték Jeremiás próféciáit. Míg olvassuk a pusztulásról szóló megrendítő kijelentést, elénk tárulnak a korabeli gyászolási szokások is. Közülük kettőt, úgymint az önvagdosást és a homlok fölötti haj lenyírását még Mózes idejében megtiltott Isten az övéinek, mint pogány szokást (V.Móz. 14:1). Ha mégis gyakorolják, azzal bizonyítékot szolgáltatnak arra, hogy Isten parancsát ebben is megszegik. Az ítélet jogosságát támasztja alá említésük. Végül a három tilalom következményére is gondolnunk kell, mert megtartásuk által Jeremiás élete családi örömök nélküli, később közösségi alkalmak kerülése mi-

att zárkózott életként tűnhet fel számunkra. Könnyebben megérthetjük, ha – mint az előző fejezetben olvastuk –, e magányban elcsügged emberileg. Viszont éppen így lehet szolgálata középpontjában a legfontosabb, egyetlen feladat, Isten szavának meghallása, tovább adása. S ebben nem akadályozzák az egyébként családi életben is jelentkező gondok sem. E néhány gondolat nem fogja át a próféta életének minden gondját, örömét. De talán azaz szolgál az Olvasónak, hogy a maga életét értelmezve ne legyen egyoldalú a megítélésében, s főként ne Isten ellen zúgolódva fogalmazza meg tanulságait.

Az ÚR további szavai magyarázatként kapcsolódnak parancsaihoz, ítéletes, büntető döntéséhez. A prófécia elmondása után megkérdezik majd akik hallgatják, miért fenyeget minket az ÚR ennyi nagy veszedelemmel? Jeremiásnak azt kell majd felelnie e kérdésre, hogy már az őseik is elfordultak Istentől, más isteneket követtek. Kortársai pedig „mindnyájan megatalkodott gonosz szívük szerint” élnek. Vagyis azt kell tudatosítani a prófétát hallgató embereknek, hogy Isten nemcsak az ő vétkeiket ismeri, hanem elődeik bűneit is számon tartja. Szomorú tény, hogy mind a pusztai vándorlás ideje alatt, mind pedig a honfoglalást követő időben olvassuk a Bibliában, hogy milyen könnyen zúgolódóvá, engedetlené válnak Istennel szemben választottai. Már Józsué nevezetes búcsúbeszéde a sikemi országgyűlésen is sejtetni enged, hogy a letelepedés utáni években lazul a szövetségi fegyelem Istennel. A Bírák könyve pedig már ki is mondja, milyen pogány vallásokat vesznek át a terület őslakosaitól a letelepedett zsidó törzsek. A kettős királyság után pedig a nagyobb országrész, Izráel egyenesen államvallássá teszi az aranyborjú imádatát. De Júda területén is sok olyan királyt említ a Szentírás, aki semmibe vette Isten törvényét, s volt, aki a Jeruzsálemi templomot is bezáratta, hogy népe se imádhassa ott az Urat. Nem csoda, hogy Isten számon tartotta, milyen sokszor tették próbára hosszútávú kegyelmét választottai. De miért súlyosabb a Jeremiás korában élők bűne az előző bűnöktől? A felelet: Azért, mert már mindenki „saját gonosz szíve szerint él”, vagyis azt tesz, amit akar, amit jónak lát. Ez pedig olyan rendetlenség a rendet, a törvé-

nyeket adó ÚR szemében, amelyet nem hagyhat büntetés nélkül. Úgy dönt, „eldobja” egy olyan országba önkényeskedő népét, ahol olyan rendetlenség (káosz) uralkodik, mint amelyet a Tőle való elfordulásukkal teremtettek saját országukban. Majd ott ahhoz könyöröghetnek a megmaradtak, akihez akarnak. (A soknemzetiségű, sokhiedelmű Babilon ilyen hely volt abban az időben).

De a nagyon súlyos büntetés nem jelent szakítást. Isten végtelen szeretete tükröződik a prófécia záró verseiben, hiszen azt üzeni, újra össze fogja gyűjteni a szétszóródott népet. A keresőköről, akik a szétszórtakat összegyűjtik, Ő maga gondoskodik. A második honfoglalás jelentősége pedig meghaladja majd az elsőét. (Igaz, hogy a zsidó nép az első honfoglalás emlékét jobban őrzi, de ha belegondolunk abba, hogy a kettő közötti eltérések miatt melyik a nehezebben megvalósítható, akkor jőzan belátással el kell fogadnunk az Ige minősítését. A Babilonból való szabadítás nagyobb csoda Isten részéről, mint az Egyiptomból történt kihozzatal). De azt is meg kell jegyeznünk újra és újra, hogy Isten elől senki nem rejtőzhet el sem a büntetés, sem az egybegyűjtés, sem pedig a végítélet idején. Egy mondattal utalnék arra is, hogy Isten itt kimondja, nemcsak a bálvány-

imádat tartja elfogadhatatlannak, hanem a pogány szokások átvételét is. Erről mi sem feledkezhetünk el.

A zsoldárra emlékeztető három záró vers hálaadó imaként is értelmezhető, amellyel a próféta köszöni Urának reményt adó üzenetét. De olvashatjuk úgy is, hogy e részben ezzel zárul Isten kijelentése, mert a benne lévő, a pogányok Istent dicsőítő magatartása a jövőben olyan ígéret, amelyet a választottak engedetlenségét látó próféta csak Isten lelke által hirdethet ilyen bizonyossággal.

Ima: Mindenható Isten, Teremtőm és Megtartóm Krisztus által! Megköszönöm, hogy tanításoddal utat mutatsz, hitemben erősítesz, és megengeded, hogy tudatában legyek, nem kell többet tennem, mint amennyit Te parancsolsz nekem. Köszönöm, hogy megérthetem, az én engedetlenségem nem enyészik el velem, hanem kárhözvontó örökségként marad utódaimra, ha én meg nem térek, s Krisztusban bocsánatot nem kérem. Magasztallak hűséges szeretetedért, amely inkább büntet, semmint elveszni engedjen. Add, hogy zúgolódás nélkül fogadjam, amit rám mérsz. Fiad engedelmessége pedig legyen életemben az a szent erő, amely az égi honba való boldog megérkezéséig megoltalmaz engem és választottaidat. Ámen.

- id. f.-

Támogassa gyülekezetét adója 2%-val!

A Lónyay Gábor Társulás közreműködésével a következő gyülekezetek kaptak támogatást:

Bajánháza.....	9.070,-
Bés.....	1.468,-
Ipolyság.....	1.687,-
Iske.....	1.316,-
Kisráska.....	7.849,-

A Vajáni Református Egyházi Iskola 2007-ben 20.000,- Sk támogatásban részesült a Lónyay Gábor Társuláson keresztül.

Ebben az évben is lehetőséget biztosítunk adójuk 2 %-nak összegyűjtésére.

A gyülekezetek támogatása mellett fő célunk 10 Kárpátalja-i fiatal nyári táboroztatásának támogatása Felvidéken!

Mindazoknak akik adójuk 2%-át céljaink támogatására kívánják fordítani megadjuk adatainkat:

Név: Zaujmové združenie Gábora Lónyayho
Székhely: 076 74 Draňov 216
Jogi forma: Občianské združenie
IČO: 21256732

Kérésre postán, vagy E-mail-on elküldjük az adatainkkal kitöltött formanyomtatványt is.

Csoma László

VILÁGOLDAL

Hitről hívőknek

Islám fenyegetés az anglikán püspöknek (2008-02-18)

(Rochester/Anglia) - Michael Nazir-Ali brit anglikán püspök életveszélyes fenyegetést kapott iszlám körökből. A kiváltó ok valószínűleg az lehetett, hogy a rochesteri püspök, aki az Indus-medencéből származik, a Sunday Telegraph-nak adott interjúban utalt arra, hogy vannak már bizonyos brit városokban olyan negyedek, ahová nem muzulmánoknak tilos a belépés. Az anglikán püspök egészen pontosan ezt nyilatkozta a sajtónak: "Amikor Pakisztánban szolgáltam, a helyi iszlámistáktól kaptam halálos fenyegetéseket. De hogy ilyesmi Nagy-Britanniában is előfordulhat, ezt teljességgel lehetetlennek tartottam". Az interjú megjelenése óta a brit biztonsági szervek különleges védelem alá helyezték a püspököt. (Livenet.ch, 2008-02-17 - dr. békefy)

Sárközy: az Isten nélküli világ zátonyra futott (2008-02-18)

(Párizs) - A francia elnök, Nicolas Sarkozy ismét állást foglalt vallási kérdésben. Szerinte a 20. század drámái, borzalmi nem az istengondolat jelenlétéről, hanem éppen hiányáról tanúskodnak. A francia köztársaság első embere egy zsidó szervezetben mondott beszédet, s rámutatott: azok a próbálkozások, amelyek Isten nélküli világot akartak felépíteni, mint például a nemzeti szocializmus vagy a kommunizmus, összeomlottak. Ugyanakkor azt a vélekedést visszautasította, miszerint a vallási morál fölülte állhatna a humanista morálnak. Sarkozy még decemberben tett egy kijelentést, ami nagyon felkorbácsolta a kedélyeket, nevezetesen azt, hogy szerinte a lelkészek szerepe az értékek továbbadásában nem helyettesíthető nevelőkkel. Erre az állam-egyház szétválasztásának hívei pontosan ezt a szétválasztást látták veszélyeztetve az elnök kijelentései következtében. (livenet.ch, 2008-02-17 - dr. békefy-röhrig klaudia)

Növekszik a református világcsalád egysége – párizsi nyilatkozat (2008-02-12)

(Párizs) - A Református Világszövetség Európai Szövetsége állást foglalt és üdvözölte a küszöbön álló református egyesülést, melynek során a nagyobb és a kisebb református világszövetség új név alatt egyesül. Thomas Wipf svájci lelkész, a Protestáns Egyházak Európai Közösségének (GEKE) elnöke fontosnak tartja az Európai Szövetség mérlegeléseit a 2010-re tervezett egyesülésről. Ezt a lépést az egész protestáns világ számára komoly esélynek tartja. Amint arról már többször hírt adtunk, a Református Világszövetség (RVSZ) és a Református Ökumenikus Tanács (RÖT) új név alatt fog egyesülni 2010-ben. Az Európai Szövetség az elmúlt héten Párizsban ülésezett, melynek során a közösséget úgy értelmezték, mint amiben kifejeződik az egyházak kölcsönös elismerése, ugyanígy a lelkeszi mivolt és a szószéki-, valamint úrvacsorai közösség kölcsönös elfogadása, és a közös igyekezet a keresztyén egység megvalósítására. Wipf szerint a párizsi dokumentum a Leuenbergi Konkordia következetes továbbvitelét jelenti. A dokumentum egyben megkönnyíti a párbeszédet a különféle protestáns szövetségek között. Ez pedig szintén nagy lehetőség a protestantizmus előtt. Az RVSZ-nek 75 millió református a tagja 107 ország 214 egyházában, a RÖT-nek pedig 12 millió tagja van 25 ország 39 egyházában. A párizsi ülésen Dr. Bölcskei Gusztáv püspök, a Zsinat lelkeszi elnöke, az Európai Területi Szövetség vezetője is részt vett. (reformiert-info.de, 2008-02-12 - dr. békefy)

Brémai egyházi napok 2009-ben erőteljes református részvétellel (2008-02-07)

(Leer) - A Hanza-városba tervezett 2009. évi Protestáns Egyházi Napok jelmondatát jelentette be az elnökség az észak-német városban, Leerben. A szervezők 2009-ben az alkalmakra 100 000 állandó résztvevőt várnak. A napok jelmondata: "Ember (Ádám), hol vagy?". A meghívó egyházak között van az Észak-Német Református Egyház. Jann Schmidt egyházelnök a jelmondatban teológiai és társadalmi aktualitást lát. A bűnesetről szóló történetben Isten keresi az embert, még akkor is, ha elidegenedett Tőle. A kérdést szerinte így is lehet folytatni: "Ember, hol vagy és hol maradsz az irányítvesztés idején? Ember, hol vagy és hol maradsz a globalizációs ártalmak és károk idején?". A brémai egyházi napokon az előadók és a résztvevők is kritikusan szembesülnek és szembesítenek mindenkit korunk problémáival. Az észak-német reformátusoknak ez a rendezvény nagy esemény lesz, mert korábban még soha nem tartottak ilyen közel hozzájuk Egyházi Napokat. "Élni is szeretnénk ezzel a lehetőséggel, s bemutatjuk, hogyan élünk, mi reformátusok ezen a vidéken" - tette hozzá az egyházelnök (reformiert.de, 2008-02-07 - dr. békefy-röhrig klaudia)

GYÜLEKEZETEINK életéből

Megemlékezt's t's hŠla Lunep JabloncŠn

2008. január 27-én a Jablonca-i gyülekezet szeretett lelkipásztorára Lenkey Barnabásra emlékezett halálának 45. évfordulóján. 1898. szeptember 6-án Rozsnyón született. Gimnáziumba Rozsnyón, teológiára Pápán és

Szegeden járt. A teológia elvégzése után először Peröcsényben szolgált (ma Magyarország) majd Garamvezekény, Léva, Ipolypásztó következett.

1926. január 17-én lett a Jablonca-i gyülekezet megváltott lelkipásztor, bekövetkezett haláláig 1963. január 24-ig. A lelkész a 73. Zsoltár 26. versével emlékezett az iskolát és tanítólakást építő lelkipásztorra és hűséges odaadó presbitereire, kurátorára, akik mindvégig segítettek munkájában.

Mennyi áldás fakadt munkájuk nyomán. Megváltozik gondolkodásunk, átértékelődik életünk, ha Istennel járunk. Gyengeségünk, törekénységünk Istennek köszönhetően megváltozik. Szüksége is volt erőre, mert megjárta a Szepsi munkatábort, elvei miatt rákerült a kitelepítettek listájára. A politikai helyzet megváltozása volt az ok, hogy végül is itthon maradt.

Higgyük el a keresztyén ember ereje elsősorban hitében, Istenben vetett bizodalom mutatkozik meg. Miként a testi, lelki javakat a hitet is kérni kell Istentől, s ha már megkaptuk, akkor növeljük bátran. Hit és bátorság, s ha ez a kettő megvan, akkor bízunk rá életünket Istenre, miként ezt ők is tették.

Ragadjuk meg bizalommal azt a láthatatlan kezet, amely áldásként végigkísér mindnyájunkat az idők végezetéig. Az istentisztelet után a temetőn koszorút helyeztünk a sírelékre. A megemlékezésen részt vett a lelkész leánya Lenke és unokája Zoltán.

A szertartás végén a nagytiszteletű asszony kedves szavakkal köszönte meg a gyülekezetnek, hogy ilyen hosszú idő után sem feledkezett meg lelkipásztoráról.

Az istentisztelet kezdetén és végén Gecs Nikolett és Gecs Arletta szavalata tette meghittebbé a megemlékezést.

S.K.

Megemlékezt's

Az Alsómihályi, Legenyei és Bistei gyülekezet tagjai imádságban emlékeztek meg elhunyt nyugalmazott lelkipásztorokról, Nt. Lejko Zoltánról, akit egy évvel ezelőtt, 2007. február 12-én szólított magához az Úr, hosszú betegség után. Az évfordulót követő vasárnap délután a gyülekezetek egyes tagjai, lelkipásztorokkal egyetemben, a legenyei temetőben összegyűlve, igeolvasás és imádság után elhelyezték elhunyt pásztoruk sírján az emlékezés koszorúját. Elhunytunk szolgálata és élete áldott emlékü, amelyért legyen Istené a dicsőség.

Gy. Sz.

Emlékezés GAÁL ISTVÁN prédikátorra

(180 esztendő homályából)

Egyházunk levéltárában véletlenül bukkantam rá Gaál István nevére. Három bejegyzés arról szól, hogy a „Csehországból hazaérkezett, eloregedett lelkipásztornak az egyházunk adott 30-30 krajcárt.”/ 1826-27/. Több bejegyzés nincs róla.

Mivel dédnagymamám Gaál Zsuzsanna volt, kutakodtam a rokoni szájak után, de a leszármazottak Gaál István lelkésztől nem tudnak. /Van egy ilyen nevű a temetőnkben, de az későbbi./

A Sárospataki Egyházi Levéltár segítségemre volt:

„Gaál István a Bars megyei Ladányban született / Lodányi Gaál Istvánként is emlegetik/, 1774-ben subsztrical a pataki kollégiumban. Miskolcon tett vizsgát és ordináltatott 1783.márc.7.-én, s másnap már indult is Csehország felé...”

Egy 1936-ban megjelent **Református Világszemle** lapozgatásakor pedig a következő cikkekre lelek. **Podebradytól – Debrecenig**. Ennek egyik fejezete: **70 MAGYAR LELKIPÁSZTOR**. – A rejtély kezd megvilágosodni. Idézem az írás egy részét szó szerinti:

„De térjünk vissza a Türelmi rendelet kiadásához. Ott állt ezelőtt 150 évvel az a 73 000 lélek egyetlen szervezett egyházközség nélkül, egyetlen lelkipásztor nélkül. Magyarországról hívhattak volna ugyan be szlovák lutheránus lelkészeket, de ők reformátusok voltak, s nekik református lelkipásztor kellett. A sárospataki főiskolához fordultak tehát, ahol 285 évvel ezelőtt Comenius Amos János, a cseh reformátusok utolsó püspöke mint menekült, Lórántffy Zsuzsanna meghívására 4 évig otthont talált, a főiskolát újjá szervezte, s kitűnő tankönyvet is írt. A sárospataki főiskola és a magyar református egyház úgy szívére vette a cseh testvérek ügyét, hogy néhány év alatt **70 református pap ment ki Csehországba**. Megtanultak csehül, ott letelepedtek, családot alapítottak, s utódaik ma is ott élnek, s ma is nagyrésztben lelkészek, vagy pedig a cseh református egyház világi oszlopai és vezetői. Egyik közülük találkozásunk

első napján zengzetes magyar nevedacára büszkén vallotta magát csehnek, s ugyanez ottlétünk utolsó napján ezt mondta:

„Most, hogy Önök itt voltak, s megismertük Önöket, érzem, hogy az, hogy mi nem tudunk magyarul, nincs rendben. Majd hozzátette: Ha a mi őseink ezelőtt 150 évvel ki nem jöttek volna Sárospatakról, akkor a cseh református egyház ma nem volna, sőt többet mondok, ha annak a 70 magyar lelkésznek mai utódai, s ezek elágazásai ma kivonulnának innen, a cseh református egyház ma összeomlana.”

De meg is látszik rajtuk a magyar hatás. A templomukban az első pillanatra otthon éreztük magunkat. Látszik, hogy itt minden úgy megy végbe, ahogy a 70 magyar sárospataki diák elrendezte. **Sörös Béla** losonci lelkész egy cseh templomban akkor tartott előadásában ezt mondta:

„Tizenhét éve élek Csehszlovákiában, de ma érzem magamat először itthon.”. Azonban nemcsak annyi magyar eredetű ember él itt, /folytatta a cikk írója/ ahány magyar névvel találkozunk. Hamisítatlan cseh nevű emberek dicsekedtek velem: nekem feleségem, nekem az anyám, nekem a nagyanyám magyar eredetű. Igaza van dr.Nagy Kamil eszpernek, hogy az egész cseh reformátusság testében a vért széthordozó érhalózat magyar, s ha azt valamiképpen kioperálnák, az egész szervezet élete rámenne.

Sokszor rá gondolok azóta ezekre a magyar eredetű cseh lelkészekre, tanárookra és egyházvezetőkre. Ezek ma Csehszlovákiában a legelső emberek, a legcsehesebb csehek. A cseh testvérek vallása az igazi cseh vallás. Micsoda előny ez az ottani református magyar egyháza nézve! Gondoljuk csak el, ha nekünk Beográdban ilyen barátaink lettek volna! Ha Sumádiában volna egy tősgyökeres régi szerb református egyház! Mit jelentene ez min nekünk!”

A fentiekből megtudjuk, hogy lelkipásztorainknak köszönhetően szét-szóródás helyett erős és nagy egyházközségek alakultak.

„Jellemzésül idejegyzem az egyik leg-

nagyobb cseh református egyházközség, CHEB lelkipásztorainak névsorát, ahol Gaál István is hirdette Isten Igéjét egykoron:

1783 – 1788 – Turóczy János

1789 – 1793 – Beréty István

1793 – 1799 Szűcs Sámuel

szuperintendens

1799 – 1803 – Gaál István

1803 – 1818 – Kazay János...

/a névsorban még további 3 név szerepelt /

Gaál István küzdelmes életútjáról Kúr Géza, Csicsó egykori lelkipásztor a **Cseh – magyar református történeti kapcsolatok c.** 1937-ben megjelent munkájában olvashatunk részletesebben:

„Bacsa Mátét és Gaál Istvánt Szalay püspök 1783 év március 7-én egyszerre exmittálta.

Gaál István először Telecén nyert hivatalt, hol 1790-ig működött, aztán 3 évig Proszecsen, 6 évig Sobjehrdon, 1799-től 1803-ig Chebon, 1803-tól Libstaton, 1805,től 1820-ig pedig Krakovahy-Bakován szolgált mint lelkész.

„Nincsen egy sem a csehországi papok között, akinek nevéhez ne fűződne egy vagy több gyülekezetben templó-, parochia-stb. építés. És kivette a többi munkából is a részét bőven valamennyi.

Alig van olyan közöttük, akinek egyházépítő munkája miatt súlyos kellemtelensége ne lett volna. Többen szenvedtek börtönbüntetést, nem egynek menekülnie kellett az üldözések elől. Sokan az emberfeletti munka végzése közben kimerítették életerejüket és fiatalon tüdővészben pusztultak el. Egy közülük Gaál István, aki Léváról /Bars megye/ ment a csehek közé és ott 42 esztendőt töltött el szakadatlan küzdelemben, mikor 83 éves korában megrokkanna kénytelen volt hazájába visszatérni, a Gömöri Egyházmegyéhez küldött segélykérő levelében így festi le csehországi életét:

„Mind a Pápistáktól, mind az Ariánusoktól és még az Adamitáktól is sokat szenvedtem. Csúfoltak, gunyoltak, hogy én olyan Istent hiszek, akinek fia is van.

Mészáros kutyaákkal is akartak összezaggatni, kétszer lopták el holmicskámát, utoljára ézaka a házat is rángyújtották, kertekben, erdőkben kellett temetnem, a holttesteket kiásták, megint eltemettem, megint kiásták. Mint papanak, fiskálisnak is magamnak kellett lennem. Recurraltam hát Ófelségéhez József császárhoz assistentiáért a Pá-pisták, mind az Ariánusok halálra üldöznek. Ugy adtak templó és temetőhelyet és aztán katonákkal is temetkeztem, úgy csinált Ófelsége valami rendet...Szent vallásunk miatti sok keserves üldöztetésem után a kenyérben is csak eszék eleget 83 esztendőös korom-

ban is..."

Így küzdött csaknem valamennyi. És küzdelemteljes életüknek eredménye nemcsak Gaál István esetében volt a személyükre, mint családjukra nézve a nyomorúság, de csekély kivétellel közös sorsa volt mindannyiuknak ez.

A magyar papok előregedtek, a magyar iskolákban tanult cseh ifjú papok törekvése pedig az lett, hogy azoknak helyeit mielőbb ők foglalhassák el."

Őseink hitharcának eme epizódja szolgáljon mindannyiunk okulására. Nem hal meg az, ki mások lelki üdvössége érdekében küzd és szenved,

Vámosladány gyülekezete büszke

lehet szülőttére, ki méltán vehette ajkára utolsó órájában Pál ap. élete summáját:

"Ama nemes harcot megharcoltam, Futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam."

U.i.: Gaál Istvánban Ósömet, rokonomat kerestem, s testvéremre leltem a Jézus Krisztusban.

Hálás köszönettel tartozom Csicsó lelkipásztorának, Lévai Attilának az ajándékba küldött Kúr Géza könyvért, mely e cikknek kútfője volt.

Németh Zsuzsanna
Szádalmás

Megújult a nyelvhatáron fekvő végvár, a Rudnai Református Templom

ünnepi istentiszteleten. „Ha tehát templomot akarsz építeni, akkor ne az építkezési alapoknál kezd, hanem a lelki alapoknál. Tanítsd meg az embereket arra, hogy szeressék az Urat s minden egyes követ, téglát szeretetből, hálából adjanak.“ Köszönet lelkipásztorunknak, nt. Mudi Róbertnek azért a nehéz és sokszor haszontalan munkáért, amit a rudnai református gyülekezetért tett. Neki köszönhetően sikerült végre az, hogy nagyon sok istenfélő ember-felekezeti hovatartozásra való tekintet nélkül szívügyének érezte a templom felújítását és összefogott. A budapesti Károli

Gáspár Református Egyetem Teológia Kara hallgatóinak segítségével, lelkipásztorunk segítségével kívülről, belülről kifestették a templomot, új padlókövet raktak, újrafestették a templomtornyot. A jelentős anyagi támogatásért, mely nélkül talán mindez nem sikerült volna, nagy köszönet jár az Ágoston Sándor Alapítványnak.

Csodás lenne, ha a templomban megújult rudnai gyülekezet lélekben is megújulna, Istenhez hű, az Úr parancsait követő, házáat erős sziklára építő néppé válna.

Kiss Ibolya

„Templomra mindenütt szükség van“ -kezdte ünnepi templomavató beszédét nt. Erdélyi Géza református püspök úr 2007. november 18-án Rudnán a kerekén 100 éves templom bejárata előtt. És ezen a napon - sok év óta talán először - megtelt az ISTEN HÁZA. A maroknyi gyülekezet egy gyönyörűen felújított, megszépült kis templomban hallgathatta Isten ígését.

„Ha hajót akarsz építeni, ne az embereket trombitáld össze, hogy fát szedjenek, de tanítsd meg nekik a végtelen tenger iránti vágyat“ - hallhattuk lelkipásztorunk, nt. Mudi Róbert szavait az

A megújult presbitérium Balogiványiban

Pár igei gondolat a presbiter szolgálatáról

Rendelj presbitereket – Titusz 1,5-ben írja Pál apostol a Kréta szigetén tartózkodó Titusznak, s hozd rendbe az általam megkezdett munkát. E munkára presbitereket állíts szolgálatba.

Mit kell ma rendbe hozni a presbitereknek? Mindazt, amit a világ elront. Gondoljon itt a presbiter: saját magára, családjára, legyen a presbiter Isten-féltő, templomba járó, áldozatokat vállaló, élete legyen mindenben Istennek tetsző, legyen mások által megbecsült, tiszteletet érdemlő. Érezzen felelősséget gyülekezete és az Egyház iránt. Mint a gyülekezet előjárója, jó példával járjon elől.

Pál apostol idején a presbitereknek meghatározott munkájuk- szolgálatuk volt. Vállalniuk kellett a tanítást és az igehirdetést is. Ezért ők „kettős megbecsülést érdemeltek” (1 Timóteus 5,17.) Ma ezt a szolgálatot a gyülekezet lelkipásztora végzi, de a presbiterek „megbecsülése”, feljűk a tiszteletadás ma is fontos a gyülekezet tagjai részéről. Gyakoroljuk ezt szorgalmasan.

Nagyon fontos, hogy imádkozó ember legyen a presbiter, tegye ezt naponként. Jézus intése nekik is szól: Te pedig, amikor imádkozol, menj be a te belső szobádba...imádkozzál Atyáddhoz...aki megfizet néked nyilván (Máté 6,6). Vegyük ezt nagyon komolyan, vigyük Isten elé gondjainkat, bajainkat.

Bonyolult az ember mai élethely-

zete. Sok a probléma és mindegyik komoly: szociális bajok, munkanélküliség, egészségi problémák, stb. E problémák lecsapódnak a család tagjaira, a presbiter mindezt látja, tudja. Jó, ha olyankor kész a jó tanácsra, vagy a segítségnyújtásra.

A gyülekezet és a lelkipásztor együttes imádsága hordozza a presbiter hűséges szolgálatát. E bevezető gondolatok után örömmel írok a gyülekezetünkben 2007. novemberében, decemberében végbement presbiteri választásról. Ez a választás Református Keresztyén Egyházunk 3/2007-es számú, az egyházi tisztségek betölté-

séről szóló törvénye alapján történt meg nálunk és valamennyi gyülekezetben. E törvény 2. paragrafusa, 2. pontja kimondja: „Általános tisztújításra minden hatodik évben kerül sor.”

Az idős és megfáradt presbiterek felé a köszönet szavai hangoztak el. Az új jelölteket a gyülekezet elfogadta, s egyhangúlag megválasztotta, majd Isten iránti hálával iktattak be tisztségükbe.

A hatéves szolgálat ideje ezzel kezdetét vette. A megválasztott presbiterek méltó követői akarnak lenni elődeiknek. Az új presbitérium tagjairól felvétel is készült.

O.Gy.

Ökumenikus imanap Gútán

Gúta város történelmében most először került sor arra, hogy az egymás mellett működő történelmi egyházak (római katolikus, evangélikus és református) lelkészei a Keresztyén Ökumenikus Imahét

Ökumenikus imaheti alkalmak

„Szüntelenül imádkozzatok” /ITessz 5:17/ Ennek a igének fényében tartottuk meg imaheti alkalmainkat **Jabloncán, Szepsiben és Szádalmáson.**

Január 20.-án vasárnap délután a **Jabloncai református gyülekezet** templomában gyűltünk össze, hogy együtt örvendezhessünk, hogy Krisztusban egyek vagyunk. A helyi gyülekezet lelkipásztora **Siposné Várady Klára** szeretettel és tisztelettel köszöntötte a vendégigehirdetőket: **Bize Norbert** római kat. plébánost és **Varga Zoltán** református lelkipásztort valamint a nagyon szép számban megjelent gyülekezetet. A szószéki igehirdetésben Norbert atya 1Tessz 5:17 alapján az ima erejéről és csodálatos fontosságáról és szépségéről szólt a gyülekezetnek. Ezt követő szószéki szolgálatban a **Filippi 4.4-7** alapján az öröme és mindennapi könnyörgésekre és hálaadásra buzdította az egybegyűlteket az igehirdető. Az imahét kezdetét megnyitó alkalom egy verssel és közös énekkel fejeződött be.

Egy héttel később a **Szádalmási református templomban** gyűltünk össze az imahét bezáró ünnepi istentiszteletre. Ismét együtt voltunk szomszédos gyülekezetek. E sorok írója testvéri szeretettel köszöntötte római katolikus és református híveket. Ezt követően első vendégigehirdetőként **Siposné Várady Klára jabloncai**

lelkipásztor a Jn 14:20 alapján szólt az egységről, feltéve a kérdést valójában egységesek vagyunk a családban, faluban és az egyházban? Pedig Jézus azt akarja, hogy általa egyek legyünk egymással. Ezért kell, hogy ezt közösen kérjünk az imádság ereje által. **Bize Norbert** **róm.kat. plébános** szívbeli és őszinte „**Áldás, békességet**” kívánva köszöntötte a gyülekezetet, majd a **Lk 11:1-4** alapján tett bizonyosságot az szüntelen imádkozás belső örömről. **Gábor Lajos szepsi lelkipásztor** a Főpapi imából kiindulva a **Jn 17** alapján szólt és tett bizonyosságot

Krisztusba vetett hit megtartó és megáldó erejéről. Az ökumenikus istentisztelet a 479. dicséret eléneklésével és a Nemzeti imádságunk elmondásával ért véget.

Jó volt együtt lennünk, nemcsak ezen az imahéten, hanem jó nekünk együtt lenni lelkészeknek és híveinknek minden alkalommal, mert az egységet által tudjuk hirdetni Krisztusban való összetartozásunkat.

„**Nevelj minket egységére, mint Atyáddal egy te vagy...**” /395.dics.3v./

Varga Zoltán

A képen balról jobbra:
nt. Sipos Klára, Bize Norbert római kat. plébános, nt. Varga Zoltán

keretén belül ökumenikus istentiszteletet tartsanak.

Az istentisztelet megtartására a mi mindenható Istenünk kegyelméből 2008. január 23-án került sor, melyen a felsorolt felekezetek tagjai nagyon szép számban képviselték gyülekezetüket.

Nt. Simon Ilona az istentisztelet kezdetén a Református Gyülekezet Presbitériumának és tagjainak nevében is köszöntötte két szolgatársát, Bálint Stefan evangélikus és Elek László esperes-plébános urakat és a megjelent Keresztyén Gyülekezetet.

Valamint kérte az Urat, hogy ez az alkalom mindannyiunk lelki, hitbeli erősödését, épülését szolgálja.

A kiadott program szerinti napi bibliai szakaszokat minden lelkész gyülekezetének a nyelvén olvasta fel és az azt követő rövid igemagyarázatok elmondása is e képen történt. Erre azért volt szükség, mert evangélikus testvéreink szlovák anyanyelvűek és a katolikus testvérek között is vannak szlovákok. Az igemagyarázatokban mindhárom lelkész hangsúlyozta a keresztyén hívek közötti egység szükségességét, munkálását,

hiszen a mi Urunk, Jézus Krisztus is ezért imádkozott főpapi imádságában. Imádkozni is mindenki a saját anyanyelvén imádkozhatott. Énekeinket főként református Énekeskönyvünkől énekeltük, melyeket szívesen tanultak meg a más hitfelekezetű testvéreink is.

Hisszük, hogy Ökumenikus Imaheti alkalmainknak az Úr kegyelméből a jövőben folytatása lesz, és hogy elindulásunk a másik felé nem volt hiábavaló.

S. I.

A Kárpát-medence Reformátussága

Módosított zsinati határozatok

– Beszélgetés Bibza István lelkipásztorral,
zsinati taggal (2008-01-19)

A múlt év végén, december 3-5. között ülésezett Kolozsváron, a Bethlen Kata Diakóniai Központban a Romániai Magyar Református Egyház Zsinata. Az ülés befejeztével, a Zsinat ülésvezető elnökével beszélgetett Veres-Kovács Attila.

- Mi tette szükségessé a Zsinat összehívását, és mi volt a legfontosabb téma, amellyel foglalkoztak?

- A Zsinatot azért kellett összehívni, mert számos olyan törvénytervezet, jogszabály-tervezet készült el a jogi bizottságban, melyeket meg kellett vitatni, és törvénybe kellett foglalni. Ezek közül a legfontosabb a lelkészek képzéséről és alkalmazásáról szóló 2007/I-es jogszabály, amelyen a kor igényeinek megfelelően változtattunk.

- Mi ez az újdonság?

- A változtatások sorában talán az a legfontosabb, hogy ha egy megüresedett lelkészi állást pályázat útján kíván betölteni a gyülekezet, akkor a jelentkező összes lelkipásztornak lehetősége nyílik arra, hogy bemutatkozzon a gyülekezetben, az ott szervezett evangelizációs, hétköznapi esti istentiszteletek keretében. A pályázók hétköznapi esti szolgálatok után elbeszélgetnek a gyülekezettel. Rendkívül fontos ez, hiszen így ismerkednek meg a lelkipásztorok a gyülekezettel, és a gyülekezet imádkozó közösségében készül, hogy kiválassza azt a lelkipásztort, akit a legmegfelelőbbnek tart.

- Ezzel szemben eddig hogyan történt?

- Eddig a pályázók közül mindössze hármat lehetett meg-

hallgatni: egyet a presbitérium, egyet az esperes és egyet a püspök jelölt. Még akkor is, ha több mint tízen jelentkeztek a lelkipásztori állásra. Ez nagy változás és esélyegyenlőséget biztosít a pályázóknak, és úgy gondoljuk, hogy az evangéliumhoz közelítünk ezzel a megoldással. Tudjuk, minden lelkészválasztás nehézséget okoz a gyülekezetben, és azt is, hogy ha többen jelentkeznek, akkor ellentétek is kialakulnak a gyülekezeti tagok, csoportok között. Hátha az imádkozó lelkületben sokkal megoldhatóbbá válnak ezek a kérdések.

- A lelkipásztorok képzésére és alkalmazására vonatkozó jogszabályokon kívül volt-e még olyan fontos döntése a Zsinatnak, amely az elkövetkező években alkalmazkodást jelent az új idők kihívásaihoz?

- Nemsokára a lelkészképzésben is változások lesznek. Ha sikerül a Kárpát-medencei református teológiáknak a tanmenetét közelíteni egymáshoz, akkor belátható időn belül a lelkipásztorok mindegy, hogy melyik egyetemen végeznek, a Kárpát-medence bármelyik egyházkerületében szolgálatot vállalhatnak. Ehhez csupán a Zsinatnak a hozzájárulása szükséges majd.

- Évek óta részt vesz az egyház jogalkotó folyamatában a Jogi Bizottság elnökeként, hogyan látja, mennyire haladt előre az elmúlt tizennyolc évben a Kárpát-medencei református egyháztestek közös jogharmonizációs folyamata?

- Most jutottunk el oda, hogy összevetettük a Kárpát-medencei református egyházak törvénykönyvét. Megkerestük a közös pontokat, amelyektől elindulhatunk és tovább léphetünk, hogy megalkossuk a közös jogszabályokat. Eljön az a pillanat, amikor ennek alapján egységesen elfogadott törvényhozása lesz a Kárpát-medencei magyar református egyházaknak.

- Milyen úton történik ez, ugyanis elindult a kilencvenes évek közepén a Tanácskozó Zsinatban ez a folyamat. Most folytatódik a Generális Konventben, vagy egyáltalán hol is, hogyan is folytatódik?

- A Tanácskozó Zsinat (TZS) tulajdonképpen holt vágányra került. A Generális Konvent pedig más megoldást keres az együttműködésre, és ez pedig a közös alkotmányának a kialakításában látszik. A TZS is kereste az együttműködés lehetőségét, de nem jogi alapon. A távlati cél egyértelműen az, hogy a Kárpát-medencei református egyházak Krisztus teste egységének szellemében egyek legyenek. Ez a cél a jövő, de hogy mikor sikerül ezt megvalósítani, az egy másik kérdés. A Generális Konvent egy általános zsinatnak megfelelő találkozási lehetőség. Külön jogi bizottsággal dolgozik a közös megoldáson, amely nem egyszerű. Nemrég létrehoztuk azt a közös jogi formát, ami minden egyháztestnek meghagyja a teljes szabadságát, és mégis minden egyháztestet kötelez arra, hogy a közösen elfogadott jogszabályokat beépítse a saját alkotmányába. 2009-re talán

elkészül ez a közös szempontrendszer, amit a Kárpát-medencei Magyar Református Egyházak Alkotmányának nevezünk majd.

- Újra felmerült a régi probléma, hogy a Zsinat döntései nem jutnak el az egyházközösségekhez. Milyen új lehetőséget találtak ahhoz, hogy ezt kiküszöböljék?

- Nem is juthatnak el, hiszen a Zsinatnak még nincs olyan kommunikációs rendszere, amely lehetővé tenné azt, hogy minden zsinati határozat eljusson a presbitériumokhoz. Sajnos 1948 után igazi zsinati hagyománya nincs a református egyháznak. Megvan a történelmi háttere mindennek. Valósággal csak 2000 óta működik teljes gőzzel. Azelőtt sok minden akadályozta a Zsinat munkáját. Most igyekszünk a nagy lemaradást behozni. El kell jönnie annak a pillanat-

nak, amikor a zsinati titkárság helyett zsinati iroda lesz, megfelelően képzett tisztviselőkkel és tisztségviselőkkel. El kell jutni oda, hogy a Zsinat bizonyos feladatokat átvállaljon, amit az egyházkerületekben végzünk. Például a diakóniai szolgálat, a sajtó és könyvkiadás, a külkapcsolatok munkáját stb. mind közös irányítás alá kellene helyeznünk.

- Lát erre a közeljövőben megoldást?

- Ez csak akkor lehetséges, ha a két egyházkerület létrehozza a zsinati irodát és annak a költségeit is vállalja. Talán Kolozsváron már készül is a megfelelő épület, és akkor egészen másképp fogunk dolgozni. Arra is lehetőség mutatkozik, hogy a Zsinatnak külön kiadványa lesz, ahol minden zsinati határozat megjelenik majd.

(Üzenet - Veres-Kovács Attila)

© www.reformatus.hu

Kedves Olvasóink!

A napokban érdekes küldeményt kézbesített a posta. Egy testvérünk írását, akit hiszem, hogy a Lélek vezetett gondolatai közléséhez. Bizonyára gyülekezeteinkben mindnyájan ismerünk ilyen lelkésszel, presbiterekkel, mindig másokkal elégedetlenkedő, sőt vádaskodó atyafiakat, akik ha egy időre meg is békülnek, később mindig újra kezdik az „önmaguk körül forgást”. Mit tegyünk? Miként figyelmeztessük őket arra, hogy nem mások gyarlósága, hanem saját önzésük rombolja valójában a közösséget, de méginkább önnön magukat! Talán hívjuk fel figyelmüket erre az írásra, s ha magunk kezdenénk el „forogni önmagunk körül”, úgy olvassuk el ezeket a sorokat újra és újra.

Szerk.

Még kritizálsz?

A minap egy kedves és tanulságos történetet olvastam el:

Egy keresztyén, Krisztusban hívő közösség egyik tagja egy napon kijelentette, hogy kilép a közösségből. Megkeseredett, mindent kifogásolt, semmivel se volt megelégedve.

A közösség vezetője így szólt hozzá: „Rendben van, a döntésedet tudomásul vesszük. De ha teheted, holnap még jöjj el, mert el kell végeznünk egy szolgálatot, és holnapra valaki hiányzik”. Másnap eljött. Özvegy Balognénak és kilenc gyermekének kellett elvinni egy kosár élelmiszert. Megtette, visszajött, és kérte a testvéreket, hogy fogadják vissza. Mi történt? Ez a testvér e szolgálat közben döbbent rá, hogy elégedetlenkedő lelki állapotának ő maga az oka. Mert eddig nem tett semmit, nem szolgált senkinek, nem azonosult a mások gondjával-bajával. Csak elégedetten magának élt, magában bízott. De, amikor elvitte a teli kosarat, és látta az özvegyasszony könnyben úszó arcát, a gyermekek örömet, és azt, hogy az egész család térdre borulva, egymás után miként adnak hálát Istennek mindazért, akkor – hasított szívébe a felismerés, hogy milyen is ő, ki is ő. Ezért akart közöttük maradni, szolgálni.

Szeretteim, e történetben nagy tanulság rejlik: A csak magával foglalkozó ember állapota egyre rosszabbodik. **Ha tehát körülötted valaki örökké elégedetlen, mindent csak kritizál, kereken mond meg neki: „Neked az a**

bajod, hogy, önző vagy. Csak magad körül forogsz, és nem tudsz Isten előtt megalázkodva meglátni másokat. Még meddig akarsz csak kritizáló lenni? Mikor akarod belátni, hogy te vagy a hibás?”

Mennyire más az, ha valaki az Úrra, Istenére tekint! Az meg tud feledkezni önmagáról, könnyen és boldogan tud szolgálni.

Testvérem! Mindegyikünknek többé-kevésbé fogynak életünk napjai, és ehhez képest a testi erő is. De ne várd, hogy helyetted mindent más tegyen meg, hanem amíg és amihez Isten még neked ad alkalmat, lehetőséget, azt te tedd meg. Egyszerre meglátod, miben és hogyan segíthetsz felebarátodnak, beteg lelki-testi testvérednek, magányosnak, támogathatód a sokgyermekes családot, az Egyházadat. És megtapasztalod istened sokszoros csodálatos áldását.

A békesség Istene pedig, aki kihozza a juhok Nagy Pásztorát a halálból az örök szövetség vére által, a mi Urunkat, Jézus Krisztust, tegyen téged készséggé minden jóra, hogy cselekedd az Ő akaratát, és azt munkáld magadban, ami kedves Előtte, a Jézus Krisztus által, akinek dicsőség örökkön-örökké.

András bácsi Kassáról

(pontos név és cím a szerkesztőségben)

Evangelizációs hét a deregnyői Református Tanulmányi Központban

Ablonczy Zsolt
bizony-
ságtévő

megerősítő szeretet üzenetét hallhatta a testvéri közösség. Külön színfoltja volt az alkalmaknak az a dokumentumfilm vetítés amelyet három estén élt láthattak a jelenlevők. Zimányi József-ről készült portréfilm, Sárospatak Teológiájának bezárása, Csiha Kálmán dokumentált önvallomása, mind-mind a hit helytállásának olyan példáit állította eléünk, amelyekre nagy szüksége van korunk szolgáló gyülekezeteinek is. Mártha Géza, az Ungi Református Egyház-megye esperese jó meglátással választott előadót erre az alkalomra. Legyen áldott az Úr e közösségi alkalmakért.

CsL

A 2008. február 11-15-én estéről tartott evangelizációs hét alap gondolata volt az a kérdés: Mi tetszik Istennek? Ablonczy Zsolt lelkipásztor bizonyítételeiben testvéri közvetlenséggel fogalmazta meg az Istennek tetsző életmód igei jellemzőit. A közvetlenség nem mások gyarlóságait felhanyagoló bizalmaskodást jelentett, hanem személyes hitben érlelődött hitvallást. Az Ungi és Zempléni Református Egyház-megyéből érkezett gyülekezeti tagok, presbiterek és lelkészek örömmel tapasztalhatták, hogy a hallott igé az egymásért hordozott felelősségteljes szeretet felemelő erejével szólal meg. Bizonyára ez vonzotta mindazokat, akik estéről estére megtöltöttek a Tanulmányi Központ nagytermét. Igazi lelki táplálék, megigazító kegyelem,

Szücs Árpád 1947-2008

Az anyaszentegyház Ura 2008. január 25-én hazahívta szerettei és a gyülekezet köréből Szücs Árpád gondnokot, aki 25 évet töltött presbiteri szolgálatban, s az utóbbi 4 évben a gondnoki tisztséget is betöltötte a Kistráska-i Református Keresztyén Gyülekezetben. A gyülekezet templomában 2008. január 27-én Mártha Géza esperes hirdette a vigasztalás igéit, majd a sírnál Zuti Sándor esperes helyettes búcsúztatta a hűséges szolgálatból eltávozott gondnok testvért. Az egyház-megye gyülekezeteiből és a községből több mint 200 főnyi gyászoló gyülekezet köszönt el egy időre az elhunytól.

A gyászoló család köszönetet mond mindazoknak, akik jelenlétükkel megbecsülésüket fejezték ki a néhai szolgatárs iránt, és vigasztaló együttérzést tanúsítottak a gyászoló család iránt.

„Boldogok, akik sírnak, mert ők megvigasztaltatnak.” Máté 5,4

Cs.L.

Az Abaúj-Tornai Református Egyház-megye

2008. március 16-án

14:00 órai kezdettel

emlékünnepeget tart

Magyarbödön az 1848-49 -es szabadságharc évfordulója alkalmából.

Meghívott vendégek:

Dr. Márkus Mihály a Dunántúli Református Egyházkerület püspöke és

Dr. Kálmán Attila a Pápai Református Gimnázium igazgatója.

Mindenkit szeretettel várunk.

O. Zoltán

HAT NAP SZÉKELYFÖLDÖN

Foto: Csoma L. - Prázmár

A Református Tanulmányi Központ körutazást szervez Székelyföldön 2008. május 21 -26-án. Utunkon felkeressük történelmi városainkat és emlékhelyeinket egészen a Békás-szorosig. Szállás Gyalun, Brassóban, Szovátán és Marosvásárhelyen.

Tervezett útvonal: Deregyő-Kolozsvár-Nagyszeben - Brassó - Kézdivásárhely - Székelyudvarhely - Szováta - Békás-szoros - Marosvásárhely - Szatmárnémeti - Deregyő.

Az utazás ára személyenként teljes ellátással 9.000,- Sk

Jelentkezni lehet a 056-6282560 - as telefonszámon, valamint a csoma@copusnet.net e-mail címen.

Segítsen, hogy segíthessünk!

A Komáromi Református Egyházközség 2004-ben hozta létre a Timóteus nonprofit szervezetet azzal a céllal, hogy a visszakapott Timóteus-árvaház felújítási munkáit szervezze. Ennek eleget is tesz, hisz a munka elindult, s az elmúlt esztendőben Isten kegyelméből a részbeni tereprendezés és személtávolítás munkái mellett elkészült az épület új felső földeme.

Szeretnénk, ha ebben az esztendőben elkészülhetne a tetőzet, amely megóvná a falakat az ázástól.

Nagyon sok adományt kaptunk magánszemélyektől és gyülekezetektől egyaránt, és sokan támogatták ezt az igyekezetet adójuk 2%-val is. Az adományokat szeretettel köszönjük.

Ebben az esztendőben is lehetőség van arra, hogy ki-kidója 2%-át olyan nemes célra ajánlja, amely a közjót szolgálja. Kérünk mindenkit, akinek szívügye az idősek gondozása, elhelyezése, lelki táplálásuk, hogy támogassa ebben az esztendőben is szervezetünket, melynek adatai a következők.

Timóteus n.o. (nezisková organizácia)
Jókaiho 34. 945 01 Komárno IČO: 37970836

Aki közvetlenül szeretne bennünket támogatni, azok számára közöljük folyószámlánk számát:
2620847156/1100 (Tatra Banka a.s. Komárno)

A Timóteus n.o. Nevében:
Buzala Szilvia, igazgató

Keresztyének bumora

Beküldte Erdélyi Zoltán Léváról

Egy néger prédikátor mondta egyszer: „A fehér emberek mind Kainnak a leszármazottai. Eredetileg minden ember fekete volt, de arra a kérdésre : „hol van a te testvéred, Ábel?” Kain az ijedségtől fehér lett és azóta is minden leszármazottja is fehér”.

Újra célponttá váltunk

„Akinek elveszik hagyománytiszteletét, annak törvénytisztelete is megrendül!”

Mihályi Molnár László jegyzete

Nemzedékem gyermekkorában talán csak harmadiktól kezdtünk el szlovákul tanulni az iskolában, s azt is bevallom, hogy jó tíz éves koromig nem nagyon láttam szlovák embert (illetve csak azt a betelepített néhány családot, akik az erőszakkal elhurcolt becsületes magyar gazdák helyére érkeztek a Mátrából, de azok tudtak magyarul). Még a székvárosban, Rimaszombatban sem nagyon kellett (akkoriban) erőlködnünk, mert akkor a város a 45 utáni gyalázatos magyarüldözés és etnikai tisztogatás ellenére sem vesztette el túlzottan ősi arculatát. Engem pedig legfeljebb csak a szemorvoshoz vagy a sebészetre kísért el anyám, de az orvosok is magyarok voltak. (Régi, szép idők!)

Aztán nem is volt olyan sok óránk szlovákból, meg hát mi sem igyekeztünk túlságosan..., így az érettségikor oroszul talán jobban tudtam beszélni, mint szlovákul. Mert az igaz, hogy ismertük a szlovák nyelvtani szabályokat, meg az írók életrajzát, néha jobban, mint a szlovák társaink, akiknek ez nem nyelvtan, hanem anyanyelv volt (s annak is csak egy nyelvjárást használták). Mindezek ellenére az egyetemre kerülve rövidesen úgy elsajátítottuk a nyelvet, hogy később a katonáskodás alatt egyik szlovák társam azt kérdezte, hogy hol tanultam meg magyarul, mikor egy másik barátommal magyarul váltottam szót.

Ezért nem félténém én a diákjainkat. Igaz, hogy nehezen megy, mert van, akinek az angol, van, akinek a matematika, másoknak meg a szlovák nyelv okoz gondot. Múlik ez a tanuló akaratán, a tanár képességein és személyiségén, avagy a tanterven is. Az óraszám emelése a tehetségtelegebb tanárok és tantervkészítők igényét mutatja, mert a nagyobb terhelés gyakran nem többletet, hanem épp az ellenkezőjét hozhatja magával: fáradtságot, ellenszenvet, fásultságot.

Mi lehet akkor a minisztérium aggálya és fontoskodó, szinte már túlzott törődése a magyar tanulók szlovák nyelvtudása körül? Egyáltalán, miért akar ez a kormány többet törődni a magyar nemzet fiaival, mint a szlovák iskolákkal?! Épp itt a ki nem mondott, de egyértelmű válasz: nem az a fő

cél, hogy megtanuljunk szlovákul, hanem az, hogy elhanyagoljuk anyanyelvünket, elfeledjük nemzeti hovatartozásunkat, fojtsuk el nemzeti érzéseinket! Vagyis szokásaink, hagyományaink, kultúránk feladására vegyenek rá, ami már eddig is elég jelentős sikert hozott a szlovák nemzeti szovinizmus javára: hiszen csak Szepsiben a magyar anyanyelvű szülők több mint a fele nem anyanyelvi iskolába adta gyermekét (annak ellenére, hogy a magyar iskolából sokkal jobb még most is a továbbtanulási arány, és jóval alacsonyabb a bűnözési perspektívája az itt kilencedik osztály elvégzése után)..

Mégsem elégedtek meg ennyivel! Újra célponttá váltunk. Koszovó is azt juttatja eszükbe, hogy még mindig nem tiporták el a magyarokat. Csakhogy Koszovóban volt népszavazás, ahol a lakosság kilencven százaléka nem szerb. Aztán a történelemkönyvekben mégis azt fogalmazzák meg, hogy 1918-ban érvényesült a szlovák és a cseh nemzet ősi önrendelkezési vágya, amire természetes joguk volt. Úgy látszik, hogy ez a jog csak e két nemzetet illeti meg. Márpedig, ahol ezt így értelmezik, ott nincs demokrácia, ott nincs jogállam, ott nincs keresztény erkölcs!

Már csak azért is nehéz keresztény erkölcsről beszélni, mert a szlovákiai katolikus egyház is beállt újra (talán Tiso szellemében) a magyarok felszámolási programjába, és amint 1960-tól kezdődően a járások észak-déli szeletelésével megbontották egyes térségek arányait (a vakok számára is nyilvánvalóan főleg a magyar többségű térségekben), most az új püspökségek felállításának ürügyén aljas szándékkal a magyar katolikus hívek jóakarata ellenében kívánják szétzülleszteni népünket. Csakhogy ez már túllépi az ő hatáskörüket is. Ezzel nem a magyarokat teszik lehetetlenné, hanem az összes szlovákiai katolikus degradálják a Sátán országútja felé. Lelkük rajta! Van a pokolban főpapok számára is hely... Imádkozom értük, hogy térjenek meg Krisztushoz.

Forrás: felvidék.ma

Keresztyének bumora

Beküldte Erdélyi Zoltán Léváról

Egy orvos misszionárius amikor meggyógyult betege előtt elmondta, hogy mennyire örül annak, hogy Isten segédelmével meggyógyíthatta, az a bennszülöttek gyermeteg gondolkodásával ezt kérdezte tőle: És most milyen ajándékot kapok én azért, hogy magának ezt a nagy örömet szereztem?...

Egy Kínából hazalátogatott misszionárius előadásában a kínaiak írásjeleit is bemutatva, felrajzol a táblára egyet: „Ez egy ház, - mondja, - mellette egy asszony alak, tehát az asszony nincs a házban, elment. Ezért ez az írásjel azt jelenti : csend, béke nyugalom.

Húsvéti üzenet

Húsvéti üzenet

Kedves olvasóink! Közeledik a húsvét, és azt hiszem ezt az ünnepet mindnyájan nagyon várjuk. Vannak, akik azért várják, mert a húsvét már a tavasz beköszöntét jelenti. Vannak, akik azért várják, mert ezen az ünnepnapon olyan dolgokat tehetnek, amit máskor nem. Gondolok itt a locsolkodásra, és egyéb húsvéti szokásokra. Ezek azonban csak másodlagos dolgok a húsvéti ünnepen. A legfontosabb a húsvétban az a tény, hogy Jézus Krisztus meghalt értünk a kereszten, ezzel megváltott minket, és feltámadt értünk, hogy mi is feltámadjunk.

A mostani számban nézzünk egy kicsit közösen vissza ennek az ünnepnek a gyökerére. Mert nem egyik napról a másikra kezdte Isten népe ünnepelni a húsvétot, Isten szabadítását. Izráel fiai már évszázadok óta ünnepelték a páska ünnepét, ami előre mutat Krisztus nagypénteki áldozatára, és Isten kegyelmes megszabadítására. Nézzük hát, hogy mit is ünnepelt Izráel a páska ünnepén.

Ez a történet akkor történt, amikor Izráel népe Egyiptomban raboskodott. Az egyiptomi fáraó kegyetlen munkára

fogta őket, és rabszolgákként dolgoztak az országban. Az Isten megkönyörült rajtuk, és elküldte Mózeset, hogy kivezesse népét Egyiptomból, és bevigye Kánaánba, a tejjel és mézzel folyó földre. A fáraó természetesen nem akarta elengedni a népet, mert nem szívesen vált volna meg a rabszolgáitól, akik olyan jól dolgoztak. Mózes elment a fáraóhoz, és elmondta az Isten üzenetét, miszerint el kell engednie Izráel népét. Valahányszor nemet mondott a fáraó, az Isten mindig valamilyen csapással verte meg egész Egyiptomot. Egyszer sötétséget bocsátott az országra, másszor sáskajárással verte meg őket. Békát, szúnyogot adott rájuk, majd betegségekkel verte meg a egyiptomiakat.

Azonban az utolsó csapás volt a legszörnyűbb. Parancsot adott Isten egyik angyalának, hogy menjen be minden házba Egyiptomban, és öljön meg minden elsőszülöttet. Akár állatról, akár emberről legyen is szó. Minden elsőszülöttnak meg kellett halnia.

Izráel fiait meg akarta ettől menteni az Isten, és ezért megparancsolta, hogy minden izráeli család vágjon le

egy egészséges, egy éves bárányt, a vérével hintsék meg az ajtófelet meg a szemöldökfát, a húsát pedig még azon az éjszakán egyék meg. Amikor az Isten angyala elment Egyiptomba, bement minden házba. Minden házban megölte az elsőszülöttet, de ahol meglátta a bárány vérével, oda nem ment be. Izráel tehát megszabadította ettől az Isten. Amikor elmúlt az éjszaka, Izráel népe elindult, hogy elfoglalja azt a földet, melyet az Isten ígért még Ábrahámnak.

Egy bárányt kellett megölni ahhoz, hogy a családot ne bántsa Isten angyala. Egy másik bárányt kellett megölni ahhoz, hogy ezen a világon minden ember megszabaduljon a bűneitől, hogy Isten megbocsássa nekünk bűneinket. Ez a bárány Jézus Krisztus volt, akit nagypénteken megfeszítettek, és aki húsvétkor feltámadt. Az Istennek ezt a kegyelmét és szeretetét ünnepeljük mi, keresztyén emberek. Azt, hogy Jézus Krisztus által az Isten nem csak egy népet szabadított meg, hanem minden embert, aki hisz benne, aki elfogadja Krisztus áldozatát. Legyünk mi is ilyen Istentől megváltott emberek.

Imádság:

Köszönjük Neked Mindenható, hogy megváltottál minket Krisztus által. Köszönjük, hogy megszabadítottál bűneinktől, és megigazultam életemet. Add, hogy mi ezért hálából mindenben engedelmeskedjünk Neked. Ámen.

Bibliai kisokos

Áldozat - az ember ősidők óta mutat be áldozatokat Istennek. Az első áldozatról Kain és Ábel történetében olvashatunk. Az áldozatnak a lényege, hogy odaadunk valamit az Istennek abból, ami nekünk fontos. A legnagyobb áldozat, ha az egész életünket adjuk neki oda, hogy Ő használja akarata szerint.

Leveleiteket várja:

KRAUS VIKTOR

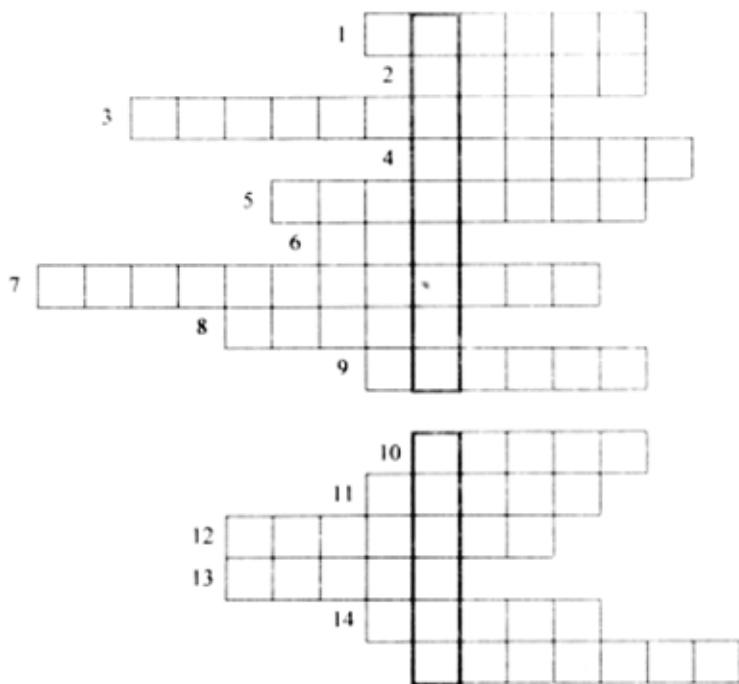
lelkipásztor,

Református Lelkészi Hivatal

Reformovaný farský úrad, Krišovská Liesková - Križany, Hlavná u. 102, 079 01

Keresd meg, hogy miben különbözik a két fáraó egymástól.

MÓZES

1. Mózes fiának neve (2. Mózes 2:22)
2. Ezt a földet kapták meg Izráel fiai Egyiptomban (1Mózes 47:1.)
3. Ki nevelhette a kis Mózeszt? (2 Mózes 2:9)
4. József apja ezt a nevet kapta Istentől. (1 Mózes 32:28.)
5. Mózes feleségének neve (2. Mózes 2:21)
6. Ennyi lánya volt Jethrónak? (2. Mózes 2:16)
7. Ebbe tették a kis Mózeszt. (gondolj arra, hogy miből készült!) (2 Móz.2:3)
8. Ennyi hónapig rejtegette Mózeszt a családja (2. Mózes 2:2)
9. Erre a földre menekül Mózes (2. Móz.2:10.)
10. Az ő házában nevelkedett fel Mózes. (2 Móz.2:10.)
11. Ezen a hegyen találkozott Mózes Istennel.(2. Mózes 3:1.) (Ékezet nélkül!)
12. Ezek voltak a zsidók Egyiptomban. (2 Móz. 2:23.)
13. Vízből kihúzottat jelent. (2.Mózes 2:10.)
14. Kik kapták először a parancsot, hogy öljk meg a gyermekeket? (2. Mózes 1:18)
15. Ez lett Mózes, és emiatt menekülnie kellett. (2 Mózes 2:14)

A függőleges sor megfejtése: _____

